

[Dyremose]

debatten her, om der slet ikke kan være tvivl om ministerens fortolkning – så er det klart, at vi må overveje vores forslag.

Hvis det bliver konsekvensen, så vil jeg sige, at det er meget sørgeligt. Til trods for at der har været så mange ansøgninger, som ikke kunne efterkommes, til trods for at det har været nødvendigt at nedskære tilbuddene til et sådant niveau, at et antal fiskere har sagt nej, går vi altså nu hen og spilder 10 mill. kr., som ellers kunne have været brugt til dette formål, som et stort flertal i folketinget var enig om så sent som den 3. maj 1979. Det synes jeg ville være en meget sørgelig udgang på denne sag, men der er desværre meget, der tyder på, at det bliver udgangen på sagen.

Fiskeriministeren (Poul Dalsager):

Jeg må nok sige til hr. Dyremose, at det er første gang, jeg som minister har fået skyld for, at jeg spilder nogle penge, som jeg ikke bruger af en finanslovbevilling. Hr. Dyremose skal ikke være i tvivl om, at pengene her ved bliver i statskassen og altså ikke bliver smidt væk. De bevillinger, der er givet, er givet efter anvísning af et nævn nedsat med fiskerorganisationernes deltagelse til vurdering af de enkelte ansøgninger, til vurdering af det pågældende skib, det drejer sig om, og udmålingen af den støtte, som er givet, er foretaget af dette nævn. Jeg kan sige, at jeg har som minister og som appelinstans ikke følt mig foranlediget til i noget tilfælde at underkende de beslutninger, som dette sagskyndige nævn har taget med hensyn til tilbuddet om støtte.

Det kan godt være, vi kunne have anvendt lidt flere af pengene, men der var en række af de tilbud, der blev givet, som ikke blev accepteret af modtagerne, idet der var nogle fiskere, der fejlagtigt havde fået den opfattelse, at staten skulle redde dem ud af al mulig gæld, hvis de tog skibet ud af fiskeriet. Det har aldrig været meningen med loven, og jeg har heller ikke forstået af folketingets behandling af den, at man under alle omstændigheder til enhver tid skulle betale så stor erstatning til fiskeren, at man kunne klare alle hans økonomiske problemer. Han beholder jo skibet til ophugning, han beholder inventaret, han beholder motor osv. Der er altså mulighed for at få flere penge ind end

dem, man får i tilskud efter denne lov. Jeg garanterer hr. Dyremose for, at pengene ikke er spildt. Finansministeren vil, tror jeg, med stor fornøjelse registrere dem som ikke-forbrugte midler. Jeg har et levende indtryk af, at finansministeren for tiden sætter pris på den slags midler.

Selvfølgelig kan lovforslaget gennemføres, det er der ingen tvivl om, men det vil ingen virkning få, fordi loven er udløbet, bevillingerne er givet, og jeg vil tro, at pengene er udbetalt. Det ved jeg ikke i dette øjeblik, men ellers bliver de det i hvert fald i løbet af ganske kort tid.

Hr. Alfred Hansen havde fundet ud af, at hvis vi havde ført separate forhandlinger med Polen, ville det nok have vist sig, at vi havde kunnet få en bedre ordening i Østersøen end den, vi har fået. Nu ligger det sådan, at det eneste sted, Danmark deltager i forhandlingerne, er netop i den baltiske fiskerikommission, hvor vi stadig væk er medlemmer, og hvor vi altså kan sidde med front mod polakkerne og forhandle om fiskeriet i Østersøen. Når det derimod gælder alle de øvrige dele af EF-farvandet, hvor vi tidligere var dækket af den såkaldte NEAF-organisation, er vi ikke længere medlemmer, dér føres forhandlingerne af Fællesskabet, Kommissionen. Der er vist ikke nogen grund til at tro på, at vi opnår større resultater i det baltiske område, end vi når i de andre områder.

Det betyder ikke, at jeg ikke gerne vil have meget bedre resultater, men jeg har meget stor tvivl om, at Danmark som stående uden for EF skulle have nogen som helst mulighed for at blødgøre de englændere, som har vist sig så barske i forhandlingerne om fiskerirettigheder, at det sådan set er det, hele fiskeriet i Nordsøen er strandet på – eller ikke strandet på, men det er i hvert fald dér, problemerne ligger. Jeg har meget svært ved at forestille mig, at vi over for et Storbritannien, som skulle forhandle med et lille land, som ikke har noget at tilbyde – det er jo det, der er sagen, vi har jo ikke noget at tilbyde andre – skulle have store chancer for at opnå rettigheder i disse farvande, uden at det sker igennem det EF-medlemskab, som vi har.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning